

at udslutte af Lovforslaget den heromhandlede Bane. I Forbindelse dermed har man, netop fordi der ikke har meldt sig Nogen til at udføre denne Bane, søgt at paatvinge det sjællandske Jernbaneselskab den. Som de Herrer ville se, findes der i § 1 en Passus, der gaar ud paa, at, før at kunne erholde Koncession paa Baneanlægget under Nr. 1 — nemlig en Jernbane fra den østlige Del af Kjøbenhavn til Hellerup eller et Punkt paa Nordbanen mellem Kjøbenhavn og Hellerup — skal det sjællandske Jernbaneselskab tillige overtage Anlæg af Banen under Nr. 3, Hørsholmsbanen, forsaavidt sammes Anlæg ikke ved Andre maatte være sikret. Jeg beder erindret, at det sjællandske Selskab efter Regjeringens Forslag skulde paatage sig Anlæg til et Beløb af 6 Millioner Kroner, og det forekommer mig nu, at naar Selskabet i Overensstemmelse med Regjeringen ønsker en saadan Udviikling af sit Net, ogsaa er Diebliffet dog kun lidet gunstig valgt til at ville paatvinge Selskabet at føre en Lønt ud i Livet, som Selskabet ikke paa nogen Maade ønsker at udføre, og som Regjeringen, der dog nærmest maa siges at være den, som forhandler med Selskabet om den Slags Sager, heller ikke paa nogen Maade ønsker ført ud i Livet under den her foreslaaede Form. Jeg tør derfor finde, at den her paabegyndte Fremgangsmaade, at paatvinge private Institutioner Udførelsen af Jernbanelinier, maa man søge at komme bort fra, og at den under ingen Omstændigheder kan billiges. Naar der endnu dertil er knyttet en Bestemmelse om at sælge af Dyrehaven, hvad der maatte blive affaaet af denne ved en saadan Linie som den vedtagne, saa forekommer ogsaa dette mig at være en Bestemmelse, der lidet egner sig til at vedtages, naar den Administration, under hvilken Dyrehaven forterer, ikke ønsker at sælge noget af den. Det forekommer mig at være en temmelig usædvanlig Fremgangsmaade at tage Bestemmelse om, at nu skal der sælges af Dyrehaven, fordi man vil have en Jernbane som den under Nr. 3 nævnte til at gaa der igjennem. I § 10 er Lønten om denne Jernbane ført videre, idet man nemlig der har optaget en Bestemmelse om, at, hvis det sjællandske Jernbaneselskab ikke skulde være villigt til at overtage Banen i § 1 under Nr. 3, kan Regjeringen meddele andre Lysthavende Koncession paa en Bane mellem Kjøbenhavn og Hørsholm. Denne Bemyndigelse turde foruden at have de af mig alt tidligere anførte Grunde endnu have den Grund imod sig, at der ved Loven af 19de Februar 1861 § 1 er givet det sjællandske Jernbaneselskab en udtryffeligen Eneret til at føre en Jernbane ud til Dyrehaven. Jeg vil saaledes anse den Koncession, der her gives i Henhold til § 10, for at stride mod den det private Selskab ved Loven af 19de Februar 1861 § 1 meddelte Eneret. Jeg kan derfor saa meget mindre finde det rigtigt, at en saadan Paragraf, der indehol-

der en Bemyndigelse som den, der her omtales, findes i Lovforslaget, og jeg maa saaledes ønske, at denne Bane med alle sine Konsekvenser ved det høie Things gode Hjælp vil forsvinde af Forslaget.

Jeg skal endnu omtale et Punkt, som staar i Forbindelse med de her omhandlede Baneanlæg. Der staar nemlig i § 3 med Hensyn til denne Bane, der nu længe har været besluttet, omtalt og endelig i Henhold til dette Lovforslag skal udføres, nemlig Banen til Kjøbenhavns Havn: „Koncessionen kan kun meddeles under Betingelse af, at Kjøbenhavns Kommune uden Vederlag afgiver den paa Kommunens Grund liggende Del af den gamle Jernbanedæmning, samt de øvrige til Sporet fornødne Grunde, som eies af Kommunen.“ Denne Bestemmelse blev indført uden nogenstømt Forhandling med Kjøbenhavns Kommune, og da jeg derfor under Sagens 2den Behandling modsatte mig Bestemmelsen, var dette selvfølgelig Ledtaget af, at jeg henvendte mig til Kjøbenhavns Kommune for at kunne danne mig en Mening om, hvilken Stilling den indtog til den i Forslag bragte Betingelse; thi det syntes mig, at denne — ikke alene for Kjøbenhavn i Almindelighed, men ogsaa for den betydelige Omsetning, Kjøbenhavn har med Indlandet og Udlandet — vigtige Bane, som Havnebanen utvivlsom er, ikke burde gjøres afhængig af, hvorvidt Kjøbenhavns Kommune var villig til at afstaa det Terrain, som Talen her er om, eller ikke. Kjøbenhavns Kommune svarede da, at den var villig til at afgive de fornødne Grunde til Sporet alene med Undertagelse af den Del af den gamle Jernbanedæmning, der i Henhold til Lov var overdragen Kommunen. Det er Staten, der i Henhold til Lov har overdraget Kommunen dette Areal. Man synes nu at have Brug for sin Gave og vil atter tage den tilbage, idet man vil tvinge Kommunen til at give Aarealet uden Vederlag; men Kommunen ophyste samtidig, at den havde gjort betydelige Eiendomsindkjøb op til dette Areal netop i Tillid til at kunne bemynte det og de derpaa værende betydelige Jylbmasser navnlig ved Anlægget af et Kvægtorv. Det forekommer mig nu, at, naar Kommunen i Tillid til en af Regjeringen i Overensstemmelse med Representationen gjort Gave har truffet Dispositioner med Hensyn til et vist Areal, er det urimeligt at tage denne sin Gave tilbage, navnlig naar det kan paavises, at Gavemodtageren har gjort betydelige Udgifter i Henseende til den saaledes modtagne Gave. Det er en Bestemmelse, som jeg vilde ønske, man vilde lade gaa ud af Lovforslaget, og ene lade Betingelsen lyde paa, at de fornødne Grunde til Sporet skulle afgives af Kommunen, dog med Undertagelse af det paagjældende Stykke af den gamle Jernbanedæmning. Jeg skal imidlertid oplyse, at det Forslag, jeg med den fornødne Motivering stillede i det andet Thing, ikke kunde